

Og derfor føler jeg, at de bestræbelser på at få Rusland inddraget i den fredelige videreudvikling af Europa, som er i gang, er utrolig vigtige. Vi må ikke håne en ydmyget tidligere stormagt, og vi må ikke støde den fra os. Vi skal selvfølgelig sørge for at få den inddraget i de fremtidige bestræbelser. Det er klart, at der er en risiko, og den underkender jeg på ingen måde.

Så brugte hr. Villy Søvnald udtrykket Vesteuropa på den ene side og Rusland på den anden side, men begrebet Vesteuropa synes jeg mister sin betydning, efterhånden som vi får medlemmer fra den tidligere østblok med i NATO og i EU. Og de baltiske lande, som jo er en tidligere del af Sovjetunionen, har også søgt optagelse i NATO, men er ikke blevet inviteret, fordi det måske netop ville være ekstra provokerende for det tidligere Sovjetunionen.

Vedrørende out of area-filosofien i NATO er jeg ikke i stand til at give et svar på stående fod, da jeg ikke er tilstrækkelig godt inde i området.

Formanden:

Hr. Keld Albrechtsen som ordfører.

Keld Albrechtsen (EL):

Der er jo på det seneste sket et skifte i den debat, der er foregået mellem de gamle vesteuropæiske stormagter. Frankrig og England er slået ind på en ny kurs, desværre ikke en kurs til det bedre. Frankrig havde jo oprindeligt en plan, som i stor enkelthed gik ud på at opbygge Vestunionen til at være et redskab, som kunne sikre, at Frankrig sammen med de andre gamle kolonimagter i Vesteuropa kunne spille den rolle som stormagt på verdensplan, som Frankrig ikke længere selv havde kræfter til eller formåede at spille.

Den plan har Frankrig nu tilsyneladende opgivet og har indstillet sig på, at det hele skal foregå under USA's overopsyn. Til gengæld skal der så inden for NATO skabes en såkaldt europæisk forsvarsidentitet, og det er derfor planen – det er jo det, der ligger i det britiske og franske udspil – at der skal laves en aftale mellem NATO og EU, som så skal konfirmeres på det kommende NATO-topmøde og derefter ekspederes videre på EU-topmødet til juni. Timingen er meget klar og entydig, som den ligger nu.

På den måde gøres EU til bydreng for USA, eller sagt med et andet billede: USA har tiltaget sig rollen som verdens politibetjent eller sheriff, men sheriffen skal så have en vicesherif, nemlig

EU, altså en assistent, som ganske vist ikke kan foretage sig noget uden storebrors godkendelse, men som dog får lov til at gå rundt med en lille sherifstjerne på brystet, hvis han ellers gør, som USA siger.

Det tjener ikke verdensfreden på nogen som helst måde at gøre EU til sådan en amerikansk vicesherif.

Desværre må man sige, at den udvikling i NATO og EU, som her tegner sig, har sin parallel i den debat om udenrigspolitikken, som i de senere år er foregået her i Danmark. Der er også her sket et markant skifte. I 1980'erne var Danmark det mest NATO-kritiske land i NATO overhovedet. Vi havde fodnoterne, som vi kunne være stolte af. Dengang var der faktisk noget at være stolt af i dansk sikkerhedspolitik.

Nu er det så endt i en militæraktivitetslinje, i begyndelsen først og fremmest støttet af forsvarsministeren, men nu efterhånden også støttet af udenrigsministeren og af hr. Torben Lund, for eksempel i en artikel i dag.

Den linje kan føre os ud i farlige militære eventyr. Der er jo i virkeligheden tale om, at man har tilsluttet sig tankegangen hos den gamle militærteoretiker Clausewitz, der mente, at krig er politikens videreførelse med militære midler. Krig kalder man krisestyring og fredsskabelse og sådan noget, for man bryder sig ikke om selve det kontante udtryk krig. Men dermed har man gjort krig til et acceptabelt politisk virkemiddel i dagligdagen, og det synes jeg er en dybt bekymrende udvikling. Og det er jo i virkeligheden det, flertalsforslaget drejer sig om, for det, det går ud på, er at gøre krig til et politisk værktøj, som man vil benytte sig af.

Så kan der være en masse teknik omkring, hvordan det så skal skrues sammen, og det er det, man vil gøre på NATO-topmødet og på EU-topmødet. Men vi skal altså ikke se bort fra, hvad det i virkeligheden går ud på, og det kan føre frem til, at Danmark i fremtiden kommer til at deltage i f.eks. sådan nogle bombeaktioner, som vi her for nylig så USA og Storbritannien foretage imod Irak uden FN-mandat, uden det folkeretlige grundlag, og det kan på et eller andet tidspunkt føre til kommende europæiske militære eventyr i Nordafrika.

Og de syv eksempler på ting og sager, som man gerne ville have været med i i EU, som det har været nævnt her, er faktisk ret irrelevante i den debat, for den debat bliver vigtig, i det øjeblik EU selv begynder at formulere sådanne ting som f.eks. bombningerne i Irak, og så står